Zvočno dogajanje kot sugestija fizičnega občutka o lastnem obstajanju in emotivna slika

Tor 07.03.2006 – DELO

javascript:void(0);javascript:void(0);javascript:void(0);Zvok v nastajanju: ne v razmerju do tišine, temveč do samega sebe, do zvokov iz različnih virov, ki pa so v resnici en sam zvok, elementaren, enozložen, Zvok, prihajajoč iz prav tako enih samih Ust tišine.

Impro // **Primoža Čučnika, Ane Pepelnik** in **Tomaža Groma**, ki so po sobi na gradu Kodeljevo minulo sredo zvečer širili zvoke vsak iz svojega zvočila (elektronika, mehanski inštrumenti, glas ...), pravzaprav ozvočuje čas. Ne omejenega prostora, ki se v trenutku, ko iz njegovega središča privrejo zvoki, razblini, temveč dimenzijo, ki se na videz širi na vse strani. Na videz: zvočno dogajanje mu namreč daje oporne točke, ki tako izvajalcem kot poslušalcem pomagajo pri orientaciji, ali bolje mu sugerirajo fizični občutek o lastnem obstajanju. Zvok je namreč telo, še tako sublimna govorica se navsezadnje spremeni v občutljivo tkivo, »kožo časa«. Zvok – pravzaprav palimpsestno sosledje slušnih dogodkov – pa je tudi (emotivna) slika, panelni kolaž, ki ga najbolje reprezentira interval radijskega programa s srednjih valov, poln frekvenčnih motenj, v skrajni posledici nerazumljiv (vsak jezik se v tem valovanju v določeni točki spremeni v nekakšno »arabščino«) oziroma transformiran v zgolj zvočni tok, ki pa v poslušalcu vzbuja karseda sugestivno serijo vidnih predstav in emocij.

In k tej sliki na videz teži vse, kar v tem improviziranem prostoru/času prihaja v uho: komajda zaznavno pozvanjanje, visokofrekvenčno piskanje, »mikrofonija«, konkretna glasba, »naravna« in metapoetska (ter metaglasbena) poezija, izgovorjena z namenom, da bi tudi sama (p)ostala samo zvok, čeprav nikdar povsem razpomenjena. Rekli smo teži, saj zaradi improvizacijske narave dogodka nič še ni to, kar je ali nekoč bo, vse je šele v nastajanju, a v resnici tudi že v minevanju, prav kakor čas, v katerem zvoke in njihove tvorce poslušalci – ki smo sicer prišli na grad povsem »načrtno«, a smo vendarle njegovi bolj ali manj naključni prebivalci – zalotimo. Abstrakcija, polna igrivosti, počasi in zanesljivo uhajajoča v spomin.

Blaž Lukan